

בנחרו באופן דימוקרטי בקלפיות ייצגו 500 מורים משלמי מסים. שלא כבועידת היסוד היה הפעם רובם המכריע של הצירים מורים צעירים בעלי נטיות שמאליות, ביניהם מיעוט של אנשי מקצוע שרשי (לא הצלחה) להיגר תק מהסתדרות העובדים העברית.

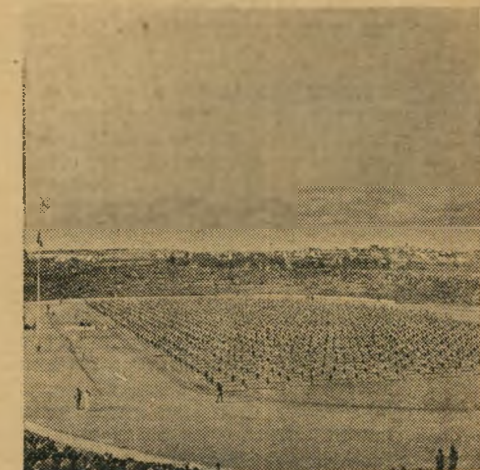
טענו המורים: למורה הערבי דרגות נמוכות שאינן קיימות אצל המורה העברי. אחר יצאו בדרשה שזוהי הטבת תנאי משכורתן של 150 המורות הערביות.

מכבי-אש

לרחוב. שגחת חיים

מגן-מאיר התלאביבי בקעו צלילי תזמורת צבאית, החרישו את שאון אחר הצהריים והתפשטו על פני שטח הגן ומעבר לגדר. 200 הכבאים במדי מכבי-אש כחולים, שייצגו תזמורת מכבי-אש מכל חלקי הארץ לקחו חלק בתחרות בין-תזמורתית.

גיבור התחרות היה אבא כהן, 78, שישב בשורת המוזמנים הראשונה. עבור זקן-הדר מלבין וענוד סידרת מדליות, העיף מבטי גאווה בילדי טיפוחיו. בשנת 1925, כאשר יסד את גדוד הכבאים הראשון בתל-אביב, הגיעו יחד עם הציד הכבאי הראשון עשרה חלילים. ההחלטה על הקמתה של תזמורת

תרגילי הרווחים במגרש

שקעה לתוך שכחה יחד עם החלילים שהעלו חלודה במרתף התחנה. עתה ישבו על הבמה שבע תזמורות מנוסות ומצוידות בכלי נגינה חדשים ומצוחצחים.

משה ליפניק, 46, מנצחה הראשי של תזמורת תל-אביב, העלה זכרונות: כאשר עלה לפני 23 שנים ממתוזן יצרות פולני לארץ, הביא אתו נסיון תזמורתי. אך מצא רקע דל ביותר ליצירת תזמורת צבאית ראויה לשמה בתל-אביב. 15 האנשים שהיוו את תזמורת מכבי-אש "פשוט לא ידעו לנגן". הוא גילה

תרופה: "לתימנים נטייה חזקה לכלי נשי כה". ליפניק אסף 15 תימנים, ביניהם הדי"ר יוסף מיגורי (שופט השלום העכשווי), קבע שמיגורי שלא ידע עברית, אך היה היחידי שידע לנגן, ילמד מן הקבוצה את השפה העברית, ילמד אותה נגינה. העליה מארצות אירופה המזרחית סיפקה, לאחר מכן, כלי זמרים מנוסים נוספים.

שעה שחבר שופטי התחרות החליף מב- טים שהעידו על שביעת רצון. גיגנה תזמורת תל-אביב מחרות נעימות ישראליות, עלתה על קודמותיה בנפח צלילה ובקצבית המדויקים. אמר משה ליפניק, שלפת בידיו את גביע הכסף (הפרס הראשון): "צריך להור ציא את התזמורת אל הרחוב העירוני, לעורר שמחת חיים באורחי תל-אביב."

דרכי חיים

הדוד היה רשע

משה בן השש, עורר את תשומת לב הפי קידים עוד בשעה שירד מן המטוס שהביא אותו מעיראק. לא זה בלבד שהיה לבוש יפה, שלא כרבים משאר בני העולים העני ראקיים, אלא שעשה גם רושם ער במיוחד.

"הוא סקרן גדול", התנצלה אמו בפני הפי קידים שמשה התעניין בעיסוקיהם. אחר לקי חה את משה ואת בנה השני, חיים, נסעה לתל-אביב. שם לא התרועעה, כשאר העולים, אלא הלכה ישר לבית יפה ברחוב ז'בוטינסקי, הושיטה את אצבעה ענודת טבעת היהלומים, צילצלה בדלת אחת הדירות. היתה זאת די רתה שלה.

כי חנה שרעפיה לא היתה עולה רגילה. היא לא עברת חבלי קליטה קשים. הוריה, שהגיעו לארץ קודם לכן בלוחית אחותם וגיי סה, הכינו לה דירה נאה.

באחד הבקרים, כשהם לאחר שהייתם בן ה- 15 החל מבקר בבית-הספר, וחמש דקות לאי חר שמש בן השש, סיים את ארוחת הבוקר, התכוננה חנה לשטוף את הרצפות בדירתה. היא נכנסה למטבח, הסירה את טבעתה והניח חה אותה על המקרר, מילאה את הדלי מים ויצאה לחדר האוכל, כאשר נשמע צלצול פעמון הדלת. שלמה, גיסה, נכנס, התישב באחת הפינות, שוחח עם חנה שיחה משפחית שהופרעה פתאומית על-ידי משה: "אמא, אני עוד רעב, תני לי אוכל."

הציעה חנה: "לך עם הדוד למטבח, הוא יתן לך אוכל."

הדוד שלמה ביצע מן הלחם שמצא במטבח, מרחו בחמאה והשמיע פקודה שצוורה את סקרנותו של משה הקטן: "צא מהמטבח, משה!" משה יצא אך הסתתר מאחורי המש- קוף ("רציתי לראות מה הוא עושה"), ראה כיצד "הדוד שלמה לוקח את הטבעת של אמא ושם אותה בכיס."

שלמה לא הרבה להתמהמה, אחר שיצא מהמטבח, נפרד מחנה ויצא את הבית. משה לא שיווה חשיבות רבה (2000 לירות) למה

מתעמל-אורה משוייץ מרגים תרגילי התעמדות מרתקים על סופ-העץ

את השופט, כשאמר: "הדוד רשע, הוא גירש אותי מהמטבח." רק במאוחר גילה הדוד הר- שע כי לא היה טעם רב לגרש נער שהוא סקרן מטבעו.

שראה, לא נחפו לגלות את הדבר לאמו, נזכר לבסוף כאשר סיימה חנה את שטיפת הרצ- פות, הניחה את היד על המקרר והעלתה קש. בבית-משפט השלום בתל-אביב נתגלו כמה דברים נוספים: כאשר נודע לאחות חנה, שבעלה "שאל" מאחותה טבעת יהלומים, ניס- תה לשלוח יד בנפשה, ההליטה להשאר בחיים כהאשר הבטיח ש"הוא לא יעשה את זה יותר."

כי הוא כבר עשה זאת לפני כן, נידון על כך למאסר. למרות הכחשתו הנמרצת של שלמה בבית-המשפט, זכה בשני חדשי מאסר. המנצח האמיתי של היום היה משה בן השש, שהופעתו התמי- מה והבטחה שיכנעה

